

hvor der dog sker betydelige Forandringer i Udrustningen af Flaaden paa Materiellets Omraade . . . (Uro i Salen.)

Formanden (Berg): Seg ønsker noget mere Ro i Salen.

Marineministeren (Klavn): . . . maa man erkjende, at paa en saadan Tid vilde det være rigtigt ikke at tage Bestemmelse for en længere Arraekke om, hvad der netop skal bygges, men kun for et mere indskrænket Tidrum. Der vil derfor heller ikke være Noget i Veien for, hvis man gif ind derpaa, at der kunde ske mere eller mindre betydelige Ændringer i det, der var foreslaaet, og navnlig vilde jeg være meget tilbøjelig til at anstille de nyeste Underfølgelser, om man ikke skulde kunne være i Stand til samtidig med, at de faa Pantserstibe, der ere foreslaaede, bleve gjorte hurtigere end de nuværende, at gøre dem en Del billigere end de her foreslaaede, og paa den Maade i en betydeligere Grad forøge Torpedobaadenes Antal. Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, da jeg som sagt ikke antager, at der vil blive Anledning til nogen nærmere Forhandling.

Bojsen: Seg skal tillade mig at foreslaa, at Behandlingen af denne Sag standses med Vedtagelsen af den samme Beslutning, som er vedtaget ved den foregaaende Sag paa Dagsordenen.

Formanden (Berg): Det er altsaa om følgende Forslag om Overgang til Dagsordenen, at Forhandlingen nu dreier sig: „Med Henviisning til den af Folkethinget den 19de November f. A. vedtagne Udtalelse gaar Thinget over til Dagsordenen“.

Svermoes: Jeg skal i Henhold til de Bemærkninger, jeg fremsatte ved det foregaaende Lovforslag, tilraade mine Meningsfæller at stemme imod Dagsordenen.

Bluhme: Jeg kunde meget have ønsket, at dette Lovforslag kunde være kommet til Behandling i Dag, men paa den anden Side staar det naturligvis i saa nær Forbindelse med den foregaaende Sag og i det Hele taget med hele Forsvarsplanen, at der selvfølgelig ikke er Udset for det. Der kunde ubetinget efter min Mening være Grund til at underkaste det en Behandling, thi det vilde sikkert blive forkastet, saa snart det kom til

en grundig Forhandling. Alene de Ord, hvormed den høitærede Marineminister forelagde Forslaget, indeholde i sig en Grund og et Bevis for, at det maa forkastes, idet han nemlig sagde, at det var grundet i en tidligere vedtaget og billiget Plan, hvorved Danmark gjordes til en Sømagt. Det er, om jeg hørte ret, de Ord, som den ærede Minister brugte. Det er ubetinget min Overbevisning, at det vigtigste Led af det, som en Gang skal kaldes Danmarks Forsvarsplan og Forsvarsvæsen, det maa ubetinget være Søværnet. Dertil maa det øvrige levende Forvar støtte sig i det Væsentlige, maatte tillige med saadanne mindre faste Punkter, som kunne blive vedtagne. Men at tale om Danmark som en Sømagt, det er dog virkelig en blodig Ironi lige overfor et Folk paa 1,800,000 Mennesker. Den Gang, da vi mistede Hertugdømmerne, opgav vi det Sted, der endnu kunde begrunde en dansk Sømagt. Vi vare forholdsvis en Stormagt paa Søen i sin Tid, da Norge endnu hørte med hertil, og Danmark var forholdsvis en Stormagt paa Søen, da vi havde Hertugdømmerne, for saa vidt som vi vare den betydeligste Sømagt paa Havet her paa Østersøen og til Del på Nordsøen; vi vare en Magt, som kunde lue Thydland ved Hjælp af vor Flaade ved Blokade, men efter at vi havde mistet Hertugdømmerne, og efter at Kiel er bleven en tydsk Havn, efter at Thydland er bleven en Sømagt paa Havet, og efter at vi ikke længer have Kolonier eller noget lignende, og hele vor overøstige Handel er saa at sige ophørt med Hertugdømmernes Afstaaelse — i 2 Aar er der ikke set et dansk Flag i Indien — hvorledes kan man saa komme og tale om disse 1,800,000 Mennesker som en dansk Sømagt, det er dog virkelig en Ironi over hele vor Tilstand. Den Gang, det danske Monarki ophørte, og der kun blev Kongeriget Danmark tilbage, da opgav vi vor Stilling som en Sømagt af Betydning; her er ikke Tale længer om at føre en dansk Sømagt omkring paa Havene, det kan der ikke være Tale om, der er kun Tale om at udvikle et Søværn til Beskyttelse af vor neutralt Stilling. Men idet vi ophøre med at kunne være en virkelig Magt paa Havet, maa vi erindre, at vi have vor væsentligste Styrke i vor Lidenhed, vi skulle ikke længer føre Flaader over Havet, hverken blokere eller angribe noget Steds, vi skulle kun forsvare os, og Videnskaben har bevirket, at de maa Magter nu staa forholdsvis langt kraftigere overfor Stormagterne end tidligere. Medens vi vare en Sømagt, er det klart, at det kun var i begrænset Forstand,